

Kinszki Judit

Ez a kép rólam készült, 1954-ben. Kínai nőnek öltöztem valami mulatságon. Ekkor már az egyetemre jártam, angol szakra.

Az angol szak egy nagy teremből állt, ami a könyvtárterem volt, és még egy szobából. Az órák mind ott voltak a könyvtárban. Négy tanár volt az angol tanszék, nyolcan vagy kilencen voltunk diákok. Jött az első óra, beszélgettünk, kiderült, hogy itt senki az égvilágon nem akart angol szakra jönni. Vallástörténésztől elkezdve mindenféleképpen volt itt jelentkező. Vitás is volt egyáltalán, hogy

indul-e angol szak, nem is lehetett jelentkezni rá. Ez volt az első év, amikor senki nem érettségizett angolból. A legelső óránk angol nyelvű volt. Bejött a tanár, s elkezdett angolul mesélni. És mi úgy néztük. S azt mondta, miért nem jegyzitek? Én egyedül tudtam annyit angolul, hogy megmondjam: azért tanár úr, mert nem tudunk angolul. Jaj, azt mondja, rossz helyre jöttem be, és már ment is ki. Szaladtam utána, mondom, nem, mi vagyunk az angol. Úgy van, hogy én ez akartam lenni, az az, az amaz. Hát őt ez nem érdekli, tanuljunk meg angolul. Volt ott néhány hülye lány, akik elrohantak a tanulmányi osztályra, hogy ők munkásszármazásúak, és hogy ez van. És behívták ezt a Herveit, és kötelezték, hogy fél évig magyarul kell tartani az óráit. Erre aztán elszabadult a pokol. Úgy bánt velünk, mint az állatokkal. Hatan maradtunk rögtön már az első év végére. Aztán egyszer csak közölték velünk, hogy magyar szakosok lettünk.

Kaptam szociális segílyt, és aztán, mert kitűnő voltam, tanulmányi ösztöndíjat, Úgyhogy körülbelül ugyanannyi volt az ösztöndíjam, mint anyuka fizetése, a szakkönyvekért például csak 25 százalékot kellett fizetni, menzát is sokkal olcsóbban kaptunk. Én bizony vasárnap is bementem egy lábassal, és hazavittem. És nekünk anyuval ebédünk-vacsoránk megvolt belőle. Minden nyáron elmentem oda, ahol anyukám dolgozott, egész nyárra keresni egy kis pénzt, mert nyáron nem volt ösztöndíj. Nyaralás soha nem volt. Anyukámmal nagy turisták voltunk, és turistaházba mentünk fillérekért közös szobába [azaz más, idegen kirándulókkal közös szobába]. Azért jártunk az Operába, hangversenyre, a legolcsóbb helyre, de jártunk; könyveket is vettünk, erre azért anyám adott mindig.